

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobkyně: X, nar. X
státní příslušnost X
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Jezová
Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2024, č. j. KRPA-279802-44/ČJ-2024-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2024, č. j. KRPA-279802-44/ČJ-2024-000022-MIG (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobkyně za účelem jejího předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“) stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 9. 2024, č. j. KRPA-279802-9/ČJ-2024-000022-MIG, prodloužené rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2024, č. j. KRPA-279802-23/ČJ-2024-000022-MIG, prodloužené rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2024, č. j. KRPA-279802-32/ČJ-2024-000022-MIG, a to o 30 dnů.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že žalovaný je povinen ve všech případech vážit možnost aplikace mírnějších opatření předtím, než přistoupí k zajištění cizince. Napadené rozhodnutí podle žalobkyně porušuje princip rovnosti cizinců před správním orgánem, neboť ostatní cizinci, kteří cestovali spolu s žalobkyní a byli rovněž zajištěni, již byli ze zajištění propuštěni. Tím byl porušen § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný podle žalobkyně dále porušil zásadu legitimního očekávání vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně namítala, že k posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Německo, a to pro naplnění podmínek podle čl. 9 Dublinského nařízení, neboť matka žalobkyně a sourozenci jsou v Německu v postavení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a projevíli přání, aby o žádosti bylo rozhodováno v Německu. Žalobkyně namítala, že žalovaný měl svědomitě posuzovat skutečnosti, které by opakované prodloužení doby zajištění žalobkyně odůvodňovaly. Žalobkyně upozornila, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu a je postaveno na chybné aplikaci Dublinského nařízení. Dále žalobkyně namítala, že zajištění cizince nesmí být svévolné a délka každého jednotlivého zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Délka doby zajištění musí umožňovat naplnění účelu zajištění. Napadené rozhodnutí je ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění žalobkyně nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Vysvětlil, proč v případě žalobkyně nepřistoupil k uložení mírnějších opatření. Odkázal na kritéria podle čl. 7 Dublinského nařízení a dodal, že Bulharsko přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobkyně. Doba prodloužení zajištění byla podle žalovaného přiměřená a odpovídala době nutné pro realizaci předání žalobkyně do Bulharska. Nutnost prodloužení doby zajištění byla dána skutečností, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jejím přemístění do Bulharska. Žalovaný dále shrnul seznam kroků, které je nutné v souvislosti s předáním učinit. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Obsah správního spisu

4. Dne 2. 9. 2024 ve 22:50 hodin byla policejní hlídka vyslána k provedení eskorty zajištěných osob, kontrolovaná žalobkyně neprokázala svou totožnost ani nepředložila žádný cestovní doklad, po daktyloskopování byla zjištěna shoda s bulharským záznamem ze dne 12. 8. 2024, následně v 2:00 hodin dne 3. 9. 2024 byla žalobkyně zajištěna dle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. (úřední záznam ze dne 3. 9. 2024, č. j.: KRPA-279802-1/ČJ-2024-000022). Podle úředního záznamu ze dne 3. 9. 2024, č. j.: KRPA-2799786-3/ČJ-2024-000065, přitom žalobkyně byla zajištěna již podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. dne 2. 9. 2024 ve 20:10 hodin spolu s dalšími migranty v nákladovém prostoru kamionu na dálnici.
5. V rámci podání vysvětlení dne 3. 9. 2024, z něž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-279802-8/ČJ-2024-000022-MIG, žalobkyně mj. uvedla, že je zdravá, do ČR přicestovala dne 2. 9. 2024 kamionem se svými druhy ze X, chtěla se přitom dostat do Německa, kde žije její matka. Převaděče ona sama ani její druzi neznali, získali na ně kontakt v Sofii, kde se připojili k ostatním krajanům, kteří měli odcestovat kamionem. Během jízdy asi polovina lidí upadla do bezvědomí, ale převaděči odmítli pomoci, proto migranti ukrytí vespodu kamionu zavolali policii. Za cestu ze Sofie do Německa žalobkyně zaplatila 2000 EUR, aktuálně již skoro nemá žádné finanční prostředky. Je si vědoma svého neoprávněného pobytu v České republice, cestovním dokladem nedisponuje. Při pobytu v Sofii byla kontrolována bulharskou policií a musela požádat o azyl v Bulharsku. Je zcela zdravá, vdaná, má tři děti, všichni se nachází v L. V České republice nemá žádné příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného života. Nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Ve vycestování do X jí brání válka, chtěla by se s dětmi sloučit s matkou, jejíž přesnou adresu v Německu nezná.
6. Dne 3. 9. 2024 vydal žalovaný rozhodnutí o zajištění žalobkyně za účelem jejího předání podle § 129 odst. 1 zákona no pobytu cizinců, podle jehož odůvodnění nelze od žalobkyně očekávat její dobrovolné vycestování. Jako žadatelka o mezinárodní ochranu měla vyčkat v Bulharsku do vyřízení žádosti a do České republiky přicestovala nelegálně bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Žalovaný se zabýval nemožností uložení zvláštních opatření v ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť by byla zjevně neúčelná. Doba trvání zajištění byla stanovena na 30 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy předání. Jelikož v České republice nežijí žádné žalobkyni blízké osoby ani její rodinní příslušníci, nebudou zajištěním dotčeny rodinné a soukromé poměry žalobkyně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 20. 9. 2024 žalobu, kterou Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 4. 10. 2024, č. j. 21 A 42/2024-27, zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta usnesením ze dne 5. 12. 2024, č. j. 1 Azs 265/2024-38.
7. Dne 25. 9. 2024 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPA-279802-23/ČJ-2024-000022-MIG o prodloužení doby zajištění žalobkyně za účelem jejího předání o 27 dnů. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 10. 2024, č. j. 2 A 45/2024-20. Proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost, které nebyl přiznán odkladný účinek.
8. Dne 25. 10. 2024 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPA-279802-32/ČJ-2024-000022-MIG o prodloužení doby zajištění žalobkyně za účelem jejího předání o 30 dnů. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 11. 2024, č. j. 16 A 51/2024-22. Proti tomuto rozsudku byla rovněž podána kasační stížnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

9. Dne 21. 11. 2024 bylo žalovanému prostřednictvím oznámení Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, o průběhu řízení podle Dublinského nařízení, sděleno, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí o jejím přemístění do odpovědného státu, které byl dne 12. 11. 2024 přiznán odkladný účinek. Na základě podané žaloby se lhůta pro realizaci předání bude v souladu s čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení nově počítat od rozhodnutí soudu o žalobě. Žalovaný byl z uvedeného důvodu požádán o prodloužení zajištění žalobkyně.
10. Dne 25. 11. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž opakovaně rozhodl podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby zajištění žalobkyně za účelem jejího předání o 30 dnů, a to z důvodu, že předchozí doba zajištění nebyla pro realizaci předání žalobkyně do Bulharska dostatečná. Podle žalovaného existuje reálný předpoklad, že se předání žalobkyně uskuteční, a to právě v nově stanovené době, jejíž délka byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy předání a kterou považuje žalovaný za přiměřenou. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval rovněž možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, azylovým řízením a podmínkami přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku, soukromými a rodinnými poměry žalobkyně a jejím zdravotním stavem.

V.

Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud měl přitom na paměti, že správní soudy jsou povinny při přezkumu dodržení podmínek zákonnosti zajištění cizince, které vyplývají z unijního práva, tedy i ve věcech zajištění za účelem předání státu příslušnému k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, na které dopadá Dublinské nařízení, přihlížet z moci úřední k vadám a nezákonnostem rozhodnutí o zajištění, které soudy zjistí, případně které vyjdou v řízení najevo, přestože nejsou součástí uplatněných žalobních bodů (srov. rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022, C-704/20 a C-39/21, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

14. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
15. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
16. Podle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.*
17. Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03).
18. Podle názoru soudu nelze přisvědčit obecné žalobní námitce, že žalovaný nevážil možnost uložení mírnějších opatření, než přistoupl k zajištění žalobkyně. Žalovaný se naopak možností uložení těchto zvláštních opatření za účelem vycestování podrobně zabýval na straně 5-6 napadeného rozhodnutí, ale i v předcházejících rozhodnutích o zajištění a následně o prodloužení zajištění.
19. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
20. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.

21. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nepostačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle výše citovaného § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť svým předchozím jednáním oslabila žalobkyně svou důvěryhodnost a žalovaný neměl záruku, že by s ní žalobkyně v potřebné míře spolupracovala. K jednotlivým zvláštním opatřením žalovaný konstatoval následující: K bodu a) žalovaný uvedl, že se s danými povinnostmi u žalobkyně neztotožňuje vzhledem k tomu, že se žalobkyně na území ČR nikde nezdržuje, pouze tudy projížděla ve skrytu kamionu do cílové země, jíž bylo Německo. Žalobkyně nedává žalovanému žádnou záruku, že by řádně plnila uloženou povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. K bodu b) žalovaný konstatoval, že složení finanční záruky v případě žalobkyně není možné, neboť žalobkyně nedisponuje žádnými finančními prostředky. Záruka nebyla nabídnuta a s ohledem na finanční situaci žalobkyně nepřichází v úvahu. K bodu c) žalovaný uvedl, že žalobkyně nectí zákony ČR ani právní předpisy EU, a proto neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené. K bodu d) žalovaný uvedl, že se neztotožňuje ani s tím, že by žalobkyně dodržovala povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomna za účelem provedení pobytové kontroly, s ohledem na její předešlé jednání. Na základě uvedeného žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobkyně by bylo uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců neúčelné. Soud považuje posouzení této otázky žalovaným za dostatečné a ve shodě s ním má za to, že v případě žalobkyně nebyly splněny podmínky pro uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování.
22. K námitce spočívající v tvrzení, že napadeným rozhodnutím byla porušena zásada rovnosti a zásada legitimního očekávání, uvádí soud následující. Podle § 2 odst. 4 správního řádu *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. V rámci rozhodovací činnosti žalovaného by tak nemělo docházet k rozdílné aplikaci práva ve skutkově podobných případech. Soudu není z žalobní argumentace zřejmé, na základě čeho se má jednat o skutkově shodný nebo podobný případ. Pro posouzení této námítky je nutné zohlednit, podle jakého ustanovení zákona o pobytu cizinců, resp. z jakého důvodu byly osoby, na něž žalobkyně odkazuje, zajištěny.
23. K prodloužení doby zajištění žalobkyně došlo s ohledem na znění čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, podle něž *zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení*.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvouměsíční lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

24. Soudu kromě důvodu zajištění osob, na něž žalobkyně odkazuje, není známa ani jejich případná další procesní aktivita. Soud si tak nemůže učinit úsudek o tom, zda se jedná o skutkově shodný nebo podobný případ a nemůže tedy uzavřít, zda vznikly nedůvodné rozdíly v rozhodovací činnosti žalovaného. Žalobkyně tak v tomto směru neunesla břemeno tvrzení, tím méně pak břemeno důkazní. Námitce soud nemůže přisvědčit.
25. Žalobkyně dale namítala, že k posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany je příslušné Německo, a to pro naplnění podmínek podle čl. 9 Dublinského nařízení.
26. Podle čl. 9 dublinského nařízení *pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.*
27. K žalobní námitce ohledně nezbytnosti aplikace čl. 9 dublinského nařízení na případ žalobkyně soud uvádí, že samotným rozhodnutím o zajištění nedochází k určení členského státu, který je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně dle dublinského nařízení a do kterého má být žalobkyně přemístěna. Takovým rozhodnutím je rozhodnutí o předání podle dublinského nařízení (v daném případě jde o rozhodnutí dle § 25 písm. i) z důvodu dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu), ve kterém se též určí příslušný členský stát dle čl. 7 a násl. dublinského nařízení. V rozhodnutí o zajištění je pak žalovaný povinen posoudit, zda existuje reálný předpoklad realizace výkonu návratového rozhodnutí ve stanovené době trvání zajištění, není však nutné postavit najisto, že navrácení cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Stran otázky realizovatelnosti předání NSS konstatoval v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012: „Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ V rozsudku NSS, č. j. 7 As 79/2010-150, a dále např. v rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j. 6 Azs 59/2021-27, se také výslovně poznamenává, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, resp. analogicky zda má být předán, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

28. Žalovaný se v intencích shora uvedeného zabýval dostatečně otázkou, zda existuje reálný předpoklad realizace výkonu rozhodnutí o předání ve stanovené době prodloužení zajištění, tedy zda stále existuje reálný předpoklad předání žalobkyně do Bulharska, což je účelem rozhodnutí o předání. V této souvislosti žalovaný zvážil, že dle záznamu EURODAC žalobkyně podala žádost v Bulharsku a do současné doby nemá v ČR žádné oprávnění k pobytu, popsal kroky, které již byly učiněny za účelem předání (odeslání žádosti o přijetí zpět Bulharsku, odpověď Bulharska, kde uznalo svou příslušnost, vydání rozhodnutí o předání podle dublinského nařízení do Bulharské republiky, proti kterému podala žalobkyně žalobu, které byl přiznán odkladný účinek) a neexistenci vazeb žalobkyně v České republice, dále odkázal na čl. 18 odst. 1 písm. d) dublinského nařízení, dle kterého je členský stát povinen přijmout zpět žadatele, jehož žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě nebo se nachází v jiném členském státě bez povolení k pobytu. Za těchto okolností lze souhlasit se závěrem žalovaného, že reálný předpoklad předání do Bulharska byl stále naplněn a výkon předání se jevil jako realistický, nic nenasvědčovalo tomu, že by nemohl být realizován, pouze muselo být vyčkáno na rozhodnutí o žalobě. Jak je uvedeno výše, v řízení o zajištění není nutné postavit najisto, že navrácení cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti, což bylo v daném případě splněno. Námitka ohledně nutné aplikace čl. 9 dublinského nařízení je svou podstatou relevantní z hlediska rozhodnutí o předání dle dublinského nařízení, nikoli z hlediska rozhodnutí o zajištění, žalovaný nebyl povinen otázku příslušnosti posuzovat podrobněji, než jak učinil v rámci hodnocení reálnosti možnosti předání.
29. Pro úplnost soud k této námitce konstatuje, že dle informací ve správním spisu ani nic nenasvědčuje důvodnosti této námitky. Žalobkyně sice uvedla, že její matka a sourozenci jsou v Německu žadateli o mezinárodní ochranu, nicméně neuváděla, že by jim již byla udělena mezinárodní ochrana, ani že vyjádřili písemné přání, aby žádost žalobkyně byla posuzována v Německu; to jsou přitom nezbytné podmínky, které stanovuje článek 9 dublinského nařízení. Žalobkyně pak v žalobě pouze uvedla, že ona a její matka projeví vůli, aby její žádost byla posouzena v Německu, k tomu však neoznačila ani nepřipojila žádné důkazy. Tedy pouze z toho, že v řízení poukázala na svou matku a sourozence v Německu, rozhodně nešlo usuzovat na nemožnost předání žalobkyně do Bulharska, přičemž jak je uvedeno výše, posouzení příslušnosti členského státu dle dublinského nařízení je primárně úlohou dublinského řízení o předání žalobkyně, nikoli rozhodnutí o zajištění.
30. Žalobkyně namítala, že žalovaný měl posuzovat skutečnosti, které by opakované prodloužení doby zajištění žalobkyně odůvodňovaly, že zajištění cizince nesmí být svévolné a délka každého jednotlivého zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí v této části za nepřezkoumatelné.
31. Žalobkyně námitku ohledně nepřiměřené délky zajištění nijak blíže nespecifikovala. Vznela ji již ve své žalobě proti rozhodnutí o prvním prodloužení zajištění, přičemž soud ji jako důvodnou neposoudil, jak plyne z odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 10. 2024, č. j. 2 A 45/2024-20: „Žalovaný měl dále povinnost zkoumat, zda je předání (přemístění) žalobkyně realizovatelné v době zajištění a o jakou dobu je v této souvislosti nezbytné zajištění žalobkyně prodloužit. Konkrétně při předání realizovaném v intencích Dublinského nařízení judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že je nutné při stanovení doby zajištění respektovat jednotlivé lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, tj. měsíční lhůtu pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, dvoutýdenní lhůtu pro odpověď dožádaného členského

státu na tuto žádost a šestitýdenní lhůtu pro následnou realizaci přemístění. Po obdržení odpovědi na žádost o převzetí nebo přijetí zpět může být doba zajištění stanovena nejvýše na šest týdnů ode dne, kdy dožádaný stát na žádost odpověděl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 32, nebo na něj navazující rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018 72, a ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017 64). V tomto případě námitka nepřiměřené délky prodloužení zajištění také není důvodná, neboť se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí délkou zajištění řádně zabýval, a to na straně 5, kde rozebral předpokládaný časový rámec realizace předání žalobkyně do Bulharska s ohledem na nutné zbývající úkony v souladu se shora uváděnou judikaturou. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, která se sice vztahuje k institutu správního vyhoštění, ale lze ji analogicky aplikovat na předání podle Dublinského nařízení, vyplývá, že „hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci předání je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec předán. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace předání učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021-29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019-25). Žalovaný dále popsal, že není-li urychlená odpověď poskytnuta v dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýcnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle článku 28 Dublinského nařízení, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Žalovaný zohlednil, že přemístění bude možné realizovat nejdříve po uplynutí patnáctidenní lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o přemístění žalobkyně do Bulharska. Při prodloužení doby trvání zajištění žalobkyně bylo dále přihlédnuto k době, která je potřebná pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zajištění policejní eskorty k místu předání žalobkyně. Žalovaný podle názoru soudu délku doby prodloužení zajištění žalobkyně dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil.“

32. Rovněž v projednávané věci posoudil žalovaný nutnost a délku prodloužení zajištění dostatečně a své závěry srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnil. Žalovaný zohlednil, že přemístění bude možné realizovat nejdříve po vydání rozhodnutí soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o přemístění žalobkyně do Bulharska. Při prodloužení doby trvání zajištění žalobkyně bylo dále přihlédnuto k době, která je potřebná pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zajištění policejní eskorty k místu předání žalobkyně. Žalovaný tedy vycházel z toho, že předání žalobkyně do Bulharska může být realizováno v době trvání zajištění, přičemž z ničeho

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

neplyne opak. Ze strany žalovaného nedošlo k žádným zásadním prodloužením. Soud dále uvádí, že správním spisem je doloženo, že dne 6. 9. 2024 a 17. 9. 2024, 24. 10. 2024 a 21. 11. 2024 byla správnímu orgánu doručena oznámení o vývoji řízení o předání, z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaký byl dosavadní průběh činěných kroků ze strany Ministerstva vnitra ČR, respektive kdy a za jakých podmínek bude moci dojít k předání žalobkyně do Bulharska, kdy konkrétně byl žalovaný také požádán o prodloužení zajištění žalobkyně. Je tedy zjevné, že kroky ve věci žalobkyně byly po jejím zajištění dále činěny s tím, že Bulharsko již uznalo svou příslušnost. Soud považuje žalovaným zvolenou dobu zajištění na 30 dní za zcela adekvátní s tím, že bylo počítáno s možností prodloužení zajištění, ke kterému s ohledem na průběh řízení pravděpodobně dojde. Soud rovněž připomíná, že žalobní námitka byla vznesena v pouze zcela obecné rovině, žalobkyně žalovanému nevytkla žádné konkrétní pochybení, kterého se měl dopustit. Není pravdou, že by bylo zajištění žalobkyně bez dalšího prodloužováno automaticky na maximální dobu, jak rovněž žalobkyně v žalobě uvedla. Bylo tomu právě naopak, neboť žalobkyně byla prvně zajištěna na 30 dní, poté bylo její zajištění prodloužováno o 27, poté 30 dní a poté opět o 30 dní. Nedošlo tak k situaci, kdy by bylo již v prvním rozhodnutí o zajištění rozhodnuto o jejím zajištění na 120 dní. Soud připomíná, že v případě zletilého cizince, kterým je i žalobkyně, představuje maximální doba zajištění je podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců 180 dnů. Dosud prodloužované zajištění přitom představuje toliko dvě třetiny tohoto zákonného limitu. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

33. Soud uzavírá, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostal judikaturou stanoveným požadavkům, uvedl naplánované kroky pro realizaci předání žalobkyně do Bulharska. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nevykazuje žádné nedostatky, které by měly za následek nezákonnost rozhodnutí. Soud se neztotožnil s námitkou, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné, dle soudu je z něj naopak jednoznačně zřejmé, z jakého důvodu bylo k prodloužení zajištění přistoupeno a z jakého důvodu byla stanovena doba prodloužení zajištění právě o 30 dnů, přičemž závěry žalovaného mají oporu ve spisovém materiálu. Takto stanovenou délku prodloužení zajištění soud neshledal nikterak nepřiměřenou výše uvedeným okolnostem případu. Je možné důvodně očekávat, že se v nově stanovené lhůtě uskuteční předání žalobkyně do Bulharska, nic bez dalšího nenasvědčuje opaku. Žalovanému správnímu orgánu nelze vytknout v postupu žádné časové prodlevy. V daném případě tedy lze uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně a transparentně. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu. Své právní závěry žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil a uvedl, proč přistoupil k prodloužení zajištění žalobkyně za účelem jejího předání, přičemž stanovená doba není nijak excesivní či nepřiměřená. Soud neshledal v činnosti žalovaného žádný deficit. Naopak shledal, že všechny podmínky pro prodloužení zajištění vyžadované § 129 odst. 1, 4 a 7 zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobkyně naplněny.

VI.

Závěr a náklady řízení

34. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. prosince 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně